

Kveldstanker til 24.juli 2010.

VIKINGESKIP, ISLAND, BESTEFAR OG SMÅSEI

Og vi så det lengste vikingeskipet som hittil er funnet –

I dag har jeg vandret mellom rester av gamle vikingeskip i Danmark. Ei ukes ferie kan jo godt romme litt gammelt, nordisk stoff. Kanskje BØR den til og med gjøre det – for en som har en gammel eksamen eller to i historie mellomfag. Men tilbake til disse båtene. Det var helt utrolig hvordan de var ”puslet sammen”, etter utgravninger i Roskilde for noen tiår siden. Og vi så det lengste vikingeskipet som hittil er funnet, Havhingsten av Glendalough. Den er bygd opp igjen etter mål fra den opprinnelige, og står utafor selve Vikingeskipsmuseet.

Og hvor ender tankene mine under en slik vandring blant årer, skip, segl og vikinger? Jo, i Snillfjord i Trøndelag og på Island! Jeg kan ikke lese eller lære noe i denne retningen uten at tankene går til min historieinteresserte bestefar i Snillfjord. Og bestefar maktet å smitte noen av oss med en enorm bokglede. Nå skal det i rettferdighetens navn sies at både foreldre og egen søking har bidratt her, men allikevel. Bestefars bøker, bygdas bibliotek HOS bestefar, bestefars glede over vår kunnskap (og hans hoderisting over vår ikke-kunnskap!) – selvfølgelig har det bidratt til en videre horisont og mange bøker.

Jeg tenker spesielt på gammel historie, og ikke minst de gamle sagaer, når jeg tenker på bestefar. Og jeg har lest mine hefter om Laksdølane og andre. Jeg vet nesten ikke hva som fasinerte meg med dem. Kanskje den nøkterne, nakne skrivestilen, kanskje min leting etter følelser bak orda, kanskje selve fortellingene (selv om jeg ALDRI har hatt sans for beskrivelser av drap og lignende). Men jeg havner i alle fall på Island i mange av historiene og småheftene. Og det har blitt en slags kjærlighet, eller nesten kjærlighetssorg, i mine følelser for Island. Jeg har aldri vært der, men kunne gjerne ha tenkt meg en tur dit. Det nærmeste jeg har kommet, er islandske dikt, og pater Pollestads fabelaktige bok, ”Min Islandsferd”.

Men tilbake til Danmark og Vikingeskipsmuseet. Det siste vi så, var en flokk optimister, fra forskjellige land, som skulle ro en tur med et slikt skip. (Det lå flere ”kopier” der ved havna). 10 årepar skulle nå beveges i samme takt og tempo. Og jeg må tilstå at jeg hadde det litt artig der jeg sto, selv om jeg egentlig ikke har noe jeg skulle ha sagt. Det var ikke så vanskelig å bevege bestefars robåt for en eller to små roere i min barndom. Og jeg var flink til å snu båten (syntes jeg selv!). Det vanskeligste var nok av og til å få dratt den langt

nok opp i fjæra – for ivrige små fiskere. For det hendte at båtstøa ble betydelig lengre mens vi var ute og fikk en og annen småsei.

Takk for småpratene! God helg til den enkelte!

Helga H.